

PROLOOG

Ik zie je nog steeds overal.

Ik zwerf door de grijs gesausde gangen van het huis waar we woonden en kijk in de schemerige kamers die nu worden bevolkt door geesten. Ik loop langs de gipswand met het gat van papa's vuist. De lelijke badkamer waar hij het bad liet vollopen met een blik in zijn ogen waaraan ik kon zien dat ik moest vluchten. Maar ik was nooit snel genoeg. Hier is de hal waar hij mama's geliefde in een lijst van koahout gevatte spiegel stuksloeg. Daar is de eetkamer waar hij me op mijn buik op een stoel drukte terwijl hij de riem uit de lussen van zijn broek trok.

Hier is de kleine kamer waar jij en ik elke nacht sliepen, met onze bedden zo dicht bij elkaar dat jouw gestrekte vingertoppen de mijne konden raken. Ik herinner me hoe je met je grote bruine ogen naar me keek en hoe zacht je ademhaling klonk als je in slaap viel en je hand slap werd.

Elke nacht keek ik naar je als je sliep, je lichaam een roerloze vorm onder de deken, onvoorstelbaar klein. Ik keek naar je met een brok in mijn keel en druk op mijn borst. Ik prevelde allerlei onzin, dat ik op je zou passen, dat ik ervoor zou zorgen dat hij jou niets zou doen, dat ik altijd voor je zou zorgen.

Mijn liefde voor jou was een pijn in mijn botten, een gezoem in mijn hoofd, een overweldigend gevoel van verwondering waarvan mijn lichaam zwol en mijn ledematen onder stroom kwamen te staan.

Niemand heeft dat ooit begrepen. Iedereen staat met een oordeel

klaar. Ze noemen me gevoelloos, de personificatie van het kwaad. Ze houden hun adem in bij elk sappig detail van mijn misdaden, doen alsof ze gruwen van het aantal slachtoffers, juichen om het vonnis: de doodstraf voor de Beautiful Butcher.

Ik zie jou nog overal.

Ik zie je schaduw om de hoek glippen. Ik roep je naam en smeeek je bij me terug te komen. Ik volg je rennende voeten naar onze kleine slaapkamer, waar ik op je bed neerval en de punten van je quilt vastgrijp, zoekend naar een teken, een geur, een bewijs dat je hier nog bent. Dat je me niet helemaal hebt verlaten.

Dat ik niet volledig heb gefaald.

Mama is dood. Ik heb geen traan gelaten toen ik bij haar graf stond. Ik had geen tranen meer over. Weet je het? Ben je bij haar? Jullie tweeën, samen in een hemelse keuken, waar ze vlechtjes in je haar maakt en je alle geheimpjes toevertrouwt die ze mij nooit wilde vertellen? Heb je rust en vrede gevonden?

Ik word namelijk elke ochtend wakker in een roes van woede en pijn. Soms stomp ik een gat in de gipswand, naast dat van pa. Soms druk ik jouw oude pyjama tegen me aan en vraag ik je schaamteloos om vergiffenis. Ik huil en schreeuw, wieg heen en weer en huil nog harder. Ik ben niet heel. Ik ben niet in orde.

Ik leef met een gat in mijn borst en haat in mijn hart, en als de avond valt...

Wat ik 's avonds deed hoeft niemand te verbazen.

Nadat papa was overleden stond ik in die afgrijselijke badkamer, waar ik emmers vulde met heet water en het sterkste schoonmaakmiddel dat er te koop was. Ik nam het hele huis onder handen. Kamer na kamer schrobde ik de vloeren, de muren, het aanrecht. Eetkamerstoelen? Ik stapelde ze op in de voortuin en stak ze in de fik. De kippen fladderden geschrokken weg en de geiten mek-

kerden verbolgen. Papa's favoriete televisiestoel, waarin hij elke avond bier zat te zuipen en al boerend zijn mening over alles verkondigde? Ik hakte hem met de bijl in stukken en gooidde hem op de brandstapel. Geen beter brandhout dan goedkoop meubilair. En de kippen maar fladderen en de geiten maar mekkeren.

Maar al dat schrobben was nog niet genoeg. Ik trok in alle kamers de dikke gordijnen van de rails en smeedde ze in een hoek. Er moest licht binnenstromen. Licht moest elke afgrijselijke herinnering wegbranden uit dit klotehuis waarin ik nooit meer een voet had willen zetten.

Later veranderde ik hierover van gedachten. Ik hing de mufte gordijnen weer op en voegde er verduisterende rolgordijnen aan toe. Ik had behoefte gekregen aan de duisternis die hielp om de geheimen te bewaren.

Ik stortte me op het werk. Koffiezetten, ontbijten, eieren rapen. De varkens voeren, de geiten melken, de stallen uitmesten. Zaaïen, wieden, oogsten. Koken, poetsen, elke dag opnieuw. Sommige rekeningen betalen, sommige laten wachten. Meer varkens kopen, meer kippen. Werken, werken, werken.

Elke dag opnieuw.

Tot de zon ondergaat en jij er bent. Je gluurt naar me aan het eind van de gang. Hoe vaak ik ook naar je toe ren, hoe vaak ik ook probeer je hand te pakken, je tegen me aan te drukken...

Je bent er niet. Je bent er niet meer. Ik tril over mijn hele lichaam van mijn liefde voor jou en het overweldigende gevoel van verwondering, maar ik kan er helemaal niets mee. Dat is het ware gemis, de leegte van het alleen-zijn. Niet niemand die van me houdt, maar niemand om van te houden. Geen ernstige donkere ogen die 's avonds naar me kijken. Geen tere vingertoppen die de mijne raken. Geen zachte ademhaling die de ruimte naast me vult.

En dus ga ik op vrijdagavond uit, gedreven door eenzaamheid,

voortgejaagd door haat, door het wisselende licht en donker in mijn binnenste. Ik neem plaats aan de tapkast. Een man biedt me iets te drinken aan. Knap, lelijk, aardig, bruut, single, getrouwd, het maakt niet uit. Ik raak zijn arm aan, glimlach als hij praat, knik bemoedigend. Ik laat hem denken dat het zijn idee is als hij met me mee naar huis gaat. Ik doe verlegen als ik hem meeneem naar de slaapkamer van onze ouders waar ik mijn kledingstukken een voor een afleg.

Een uur lang ben ik niet meer alleen. Ik voel vingertoppen, ik hoor adem in de ruimte naast me.

Maar het is natuurlijk niet wat ik eigenlijk wil en erna huil ik omdat het gapende gat in mijn borst zich weer opent. Iedereen die is verdwenen. Iedereen die niet is gebleven. De enorme leegte van mijn huis, mijn hart, mijn ziel.

Ik smeeek mijn minnaar niet weg te gaan, ik smeeek hem te blijven. Kom terug, kom terug, kom terug, als hij zijn kleren bij elkaar zoekt en naar de deur loopt.

Daarna is het makkelijk. Geen enkele man is echt bang voor een vrouw.

Zelfs niet als zij de dochter van haar vader is.

Als het voorbij is, sleep ik het lichaam naar de schuur waar ik al jong van mijn vader heb geleerd kippen te slachten. Het is min of meer hetzelfde. En de varkens zijn dol op dit extraatje.

Ik word er steeds beter in. Ik leer verder van huis te gaan om geen aandacht te trekken. Ik leer wie op doorreis is, wat meer dekking biedt. Ik leer ook veel over mijn varkens. Dat ze moeiteloos menselijke botten fijnmalen, maar haar en tanden laten liggen. Ze hebben het liefst dat de lange beenderen al in stukken zijn gebroken. En de schedel ook.

Mensen komen van heinde en verre om mijn varkensvlees te kopen. De lekkerste karbonade, het lekkerste spek in de wijde omgeving.

Jouw ogen in het donker. Kleine vingertoppen die over mijn hand strijken. Het zachte geluid van jouw ademhaling. Ik ren naar je toe in de gang. Ik smeed je terug te komen. Ik stik in de gal van mijn meelijwekkende liefde voor wie ik niet kon beschermen. Ben je nu bij mama? Drukt ze je tegen zich aan, maakt ze vlechtjes in je haar? Heb je rust en vrede gevonden?

Elke ochtend sta ik op, doe het werk, betaal de rekeningen. En dan, op vrijdagavond, hallo knappe jongen, ja hoor, je mag me best iets te drinken aanbieden. Wil je met me mee naar huis? Ik rij wel.

Op zaterdagochtend reinig ik mijn messen. Ik spoel de roest-vrijstalen tafels schoon en verbrand de kleren van de mannen die niet hadden moeten doen alsof ze iets om me gaven. Weer een week voorbij.

Ik zie je nog steeds overal.

Als ze me uiteindelijk komen halen, sribbel ik niet tegen. Ik zie het stof opwaaien achter de lange rij politiewagens die langzaam over de bochtige weg naar onze boerderij rijdt. Ik ga op de veranda staan en steek alvast mijn polsen naar voren. Papa zei altijd dat ik niks waard was. Ik ben toch wel iets gevaarlijker dan dat.

Later hoorde ik dat mensen in de wijde omgeving moesten overgeven toen ze hoorden wat er in het vlees van mijn varkens zat. De media publiceerden foto's van de glazen potjes van de babyvoeding die nu elk een volledig gebit bevatten. Aan de hand daarvan konden de slachtoffers geïdentificeerd worden. Niet dat dat mij iets uitmaakte. Ik heb meteen alles bekend. Ik wilde ook geen beroep aantekenen. Ik ben de dood. Je zult van mij geen verontschuldigen horen.

Ik ben aangeklaagd voor achttien moorden. Ze zitten er één naast, maar dat gaat alleen mij en mijn vader aan. Ik protesteer

niet als de staat Texas me bij de andere zes vrouwen in de dodencellen laat zetten. Ik woon nu in de afdeling Mountain View en heb een eigen celnummer. Dat klinkt goedbeschouwd niet eens zo gek.

Niet dat het mij ook maar iets kan schelen.

Ik heb vanaf de eerste minuut van jouw leven van je gehouden.

Ik zal tot de laatste minuut van mijn leven van je houden.

Over een paar weken is het zover. Dan brengen ze me naar de Walls, waar mensen die ik nog nooit heb ontmoet beroep zullen aantekenen tegen mijn executie. Sommigen vanwege mijn sekse. Sommigen vanwege mijn ras. Sommigen uit principe. Het maakt niet uit.

Ik weet hoe het in zijn werk gaat. Ik zal korte tijd in de cel met zelfmoordbewaking verblijven en dan naar de executiekamer worden gebracht, reeds op een brancard gebonden, als een gewillig offerdier.

Ik voel geen angst. Ik ben in die ellendige badkamer waar ik emmers vul om de rotzooi op te ruimen die ik heb gemaakt. Ik ren over het erf met jouw giechelende stem echoënd achter me. Ik grijp papa's hand voordat hij je slaat. Ik zied van woede als mama zich weer afwendt.

Ik lig in bed en voel jouw tere vingertoppen tegen de mijne.

Ze kunnen me vastbinden en gif in mijn aderen spuiten. De getuigen kunnen naar mijn schokkende ledematen kijken en hun adem inhouden van afgrijzen of juichen van voldoening.

Ik zal mijn ogen openhouden. Ik zal recht voor me uit staren.

En ik zal je overal zien.

HOOFDSTUK 1

In het kader van mijn werk heb ik mensen zien sterven, maar ik ben er nog nooit getuige van geweest dat iemand ter dood werd gebracht. De eerste gedachte die in me opkomt als ik naar de rode bakstenen muur van Mountain View Unit in Gatesville, Texas, sta te kijken, is dat ik dat liever zo zou houden.

Mountain View Unit is de beruchte gevangenis voor ter dood veroordeelde vrouwen. Executies vinden hier echter niet plaats. Daarvoor wordt de gedetineerde op de dag van haar date met de dood naar Huntsville Unit gebracht, die de nog beruchtere reputatie heeft de meest actieve executiekamer te hebben van alle gevangenschappen in Amerika.

Dit zijn onrustbarende feiten voor een vrouw die een doorwaakte nacht in een Greyhoundbus achter de rug heeft. Ik zie er belabberd uit en ruik beslist niet fris, maar probeer daar niet aan te denken, want ik ben al gespannen genoeg.

In het kader van mijn werk, dat geen officiële baan is omdat ik er niet voor ben opgeleid en er niets voor betaald krijg, bepaal ik altijd zelf welke gevallen ik ga behandelen. Ik kan niet uitleggen waarom ik een bepaalde zaak kies en niet een andere. Er worden in ons land op elk gegeven moment honderdduizenden mensen vermist, dus de keuzelijst is bedroevend lang, en achter al die mensen staan vele duizenden wanhopige familieleden die willen weten waar hun geliefden zijn. Ik geef bij mijn keuzes de voorkeur aan de achtergestelde minderheden, die altijd in het verdomhoekje zitten en weinig tot geen aandacht krijgen als onder hen iemand wordt vermist.

Dat gezegd hebbend begrijp ik eerlijk gezegd zelf niet helemaal waarom ik nu dan hier ben, met wallen onder mijn ogen en ongewassen haar, op dringend verzoek van een advocaat die over uitstekende opsporingstechnieken moet beschikken, want ik ben een vrouw die niet makkelijk te vinden is. Ik heb geen vast adres, geen onroerend goed, niet eens een geregistreerde telefoon. Ik maak gebruik van internetcafés om de virtuele prikborden voor vermiste personen te bekijken. Daar trof ik het bericht aan. Kort. Wanhopig. Raadselachtig.

Ik heb altijd een zwak gehad voor raadsels.

Mijn hele hebben en houwen past in één rolkoffer, die ik in een kluis op het busstation van Waco heb achtergelaten. Aangezien bezoeken in gevangenissen onderhevig zijn aan verandering heb ik voor mijn vertrek de advocaat opgebeld om te horen of onze afspraak wel doorging. Victoria Twanow klonk net zo gespannen als ik me voelde, wat mijn zenuwen weinig goed deed. Ze zei dat ik één doorzichtige plastic zak mocht meebrengen en niet meer dan twintig dollar aan kleingeld voor de automaten. Waarom twintig dollar? En wat kun je daarvoor krijgen bij die automaten? Ik voelde mijn maag knorren. Twintig dollar leek me erg weinig en opeens vroeg ik me af of het geld wel voor mij bedoeld was of voor de gedetineerde in de dodencel.

Mijn vermoeide hersenen konden het allemaal niet verwerken. Ik besloot niet op zoek te gaan naar een transparante plastic zak en twintig dollar aan kleingeld en kocht in plaats daarvan een Snickers en een fles water. Daarmee wachtte ik op de bus die me van Waco naar Gatesville zou brengen.

En nu ben ik daar. Een vrouw van begin veertig in een versleten spijkerbroek, stoffige sneakers en een rafelig olijfgroen legerjack.

Mijn naam is Frankie Elkin en ik hou me bezig met het opsporen van vermiste personen. Als de politie het heeft opgegeven,

als niemand zich de zaak nog herinnert, als de media zich er niet meer voor interesseren, ga ik zoeken. Ik krijg er geen geld voor en geen officiële erkenning, en vaak ook geen hulp.

Ik heb geen idee waarom een veroordeelde moordnares me wil spreken.

De advocaat staat bij de ingang op me te wachten.

Ze geeft me een hand. 'Victoria,' zegt ze.

'Frankie.'

We lopen door gangen met beveiligde deuren naar de andere kant van het gebouw. Ik knipper tegen het felle licht van de tl-buizen.

'Ik heb een kamer geregeld,' zegt ze en ze loopt meteen weer door.

Ik had uit haar berichtjes al begrepen dat Victoria Twanow niet graag tijd verkwist. Ze is een vrouw met een dringende missie, want haar cliënt krijgt over een paar weken de fatale injectie. Ze is jonger dan ik had verwacht, midden dertig en heeft lang, donker haar dat ze in haar nek bijeen heeft gebonden. Ze draagt een grijze rok, een blazer en een witte bloes met een kraagje. Haar enige sieraad is een nogal forse zilveren halsketting waarin exotische symbolen staan gegraveerd. Misschien Maya. Gekozen vanwege haar etnische achtergrond of vond ze het gewoon een mooi ding? Ik heb haar gegoogeld, net zoals zij mij, en weet dat ze haar roots in Belize heeft. Ik krijg geen gelegenheid daarover iets te vragen als ze snel door een lange gang loopt naar een streng kijkende gevangenebewaarder.

Zijn uitdrukking verzacht als ze dichterbij komt. 'Victoria.' Hij knikt vriendelijk.

Mijn escorte schenkt hem een brede glimlach. Blijkbaar kennen ze elkaar. Dat is ook wel logisch. Twanow komt hier vast vaak en moet bepaalde banden hebben gesmeed met de bewakers.

Ik voel me als een leerling die midden in het jaar naar een nieuwe school moet. Ik haat de tl-verlichting en de allesoverheersende geur van ontsmettingsmiddelen. De geluiden zijn te luid en alles klinkt tegelijk en door elkaar, de zoemers als er deuren opengaan, het rammelen van kettingen, en mensen die praten, praten, praten met een bijna ritmische interpunctie in de vorm van felle, nijldige kreten. Ik heb in bars gewerkt, in ruige stadswijken waar aangeschoten kerels één glas verwijderd waren van vuistgevechten, maar dat was minder ergerlijk dan dit.

Twanow raakt mijn arm aan en glimlacht bemoedigend. ‘Maak je geen zorgen. Focus op de mensen, niet op het gebouw. Dat helpt.’

Aangezien ik op het punt sta een vrouw te ontmoeten die de bijnaam Beautiful Butcher heeft omdat ze achttien mannen in stukken heeft gehakt en aan haar varkens gevoerd, heb ik moeite haar advies op te volgen.

De gevangenbewaarder houdt de deur open. Twanow gaat korदाat naar binnen, ik volg aarzelender.

De kamer is klein en kaal. Een tafel en drie stoelen van gegoeten plastic. Ik had een klassieke bezoekersruimte verwacht, met dik glas tussen mij en de moordenares. Deze kamer ziet eruit als de verhoorkamers die ik ken van politiebureaus en omdat ik me daar niet altijd aan de kant van de sterke arm bevond, gaat er een huivering door me heen.

‘Deze kamer is bestemd voor de bezoekende advocaten,’ legt Twanow uit. Ze zet haar aktetas neer. ‘Als iemand ernaar vraagt, maak je nu deel uit van Keahi’s juridische team.’

‘Keejahie? Ik dacht dat ze Kaylee heette...’

‘Let op. Daar komt ze.’

Rechts gaat een deur open. Ik zie een vrouw wier polsen geketend zijn aan haar taille. Ik heb foto’s van haar bestudeerd en dacht dat ik goed was voorbereid, maar niets is minder waar.

Zelfs in het vormeloze gevangenispak is Kaylee Pierson bloedmooi. Dik, zwart haar. Gebeeldhouwde jukbeenderen. Ietwat schuinstaande donkere ogen en een licht gebronsde huid die haar Hawaïaanse afkomst verraden. Ze beweegt zich zo soepel als een kat als ze de kamer binnenkomt, gedreven door pezige spierkracht die ze op generlei wijze probeert te verdoezelen. Het is niet moeilijk je voor te stellen hoe makkelijk deze prachtige vrouw mannen uit een bar mee naar huis kon lokken. Het is ook niet moeilijk je voor te stellen hoe ze met die gespierde armen later hun lichaam in stukken hakte. De Beautiful Butcher. De bijnaam is goed gekozen.

Ze blijft staan, bekijkt me van top tot teen en glimlacht.

Het is geen warme glimlach. Alles wat ze doet is berekenend. Als ik nog niet nerveus was geweest, was ik het nu wel geworden.

‘Hallo, Frankie,’ zegt ze met lage, wat hese stem. ‘Welkom in mijn wereld.’

‘Doe me een plezier,’ zegt Kaylee tegen de gevangenebewaarder die haar heeft begeleid. Ze tilt haar polsen iets hoger op. Hij maakt de boeien los. Ze knipoogt. Hij doet behoedzaam een stap achteruit. Gezien zijn reactie begrijp ik dat de gedetineerden binnen de gevangenis muren normaal gesproken niet geboeid worden en ik vraag me af waarom Kaylee Pierson dan die eer te beurt was gevallen.

‘We zijn gereed,’ zegt Twanow ferm tegen de gevangenebewaarder. Ze wil aan het werk.

De bewaker verlaat de kamer. Ik haal diep adem en ga zitten. Nu ik a heb gezegd, moet ik ook maar b zeggen.

‘Ben je echt met de bus gekomen?’ vraagt Kaylee. ‘We hadden best een vliegticket kunnen sturen.’

‘Miss Pierson...’